

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky a soudců Zuzany Břízové a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. KUJCK 117255/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 3. 2019, č. j. 58 A 15/2018 – 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci byla dne 28. 1. 2016 v 10:17 hodin při řízení motorového vozidla Škoda Octavia, RZ X, rychloměrem RAMER AD9C, na pozemní komunikaci I/3 v k.ú. Chytýčany, ve směru od Českých Budějovic na Tábor, kde byla povolena maximální rychlost 90 km/h, naměřena výsledná rychlost (po odečtení odchylky) 132 km/h. Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 3. 2018, č. j. 1043/2016 SK, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť svým jednáním porušil § 4 písm. a) a b) a § 18 odst. 3 téhož zákona, přičemž dle výpisu z evidenční karty řidiče se shodného přestupku dopustil dne 26. 2. 2015, tedy jej spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát. Za to mu byla udělena pokuta dle § 125c odst. 5 písm. f), odst. 6 písm. c) téhož zákona ve výši

5 000 Kč, zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíce a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 6. 2016 a ze dne 30. 5. 2017 byla žalovaným zrušena k odvolání žalobce rozhodnutími ze dne 25. 10. 2016 a ze dne 29. 11. 2017 č.j. KUJCK 140354/2016. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl. Žalobu proti napadenému rozhodnutí poté zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel vymezil tři okruhy, k nimž směřovaly jeho námitky, a to: výše pokuty, vada výroku a specifikace dříve spáchaného přestupku. Ohledně výše pokuty uvedl, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru o její zákonnosti. Stěžovatel předně namítl porušení zásady zákazu dvojího přičítání při určení výše sankce, a to zohledněním míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti a zohledněním dřívějšího odsouzení za přestupek jako přitěžující okolnosti, přestože představují součást zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Současně uvedl, že překročení rychlosti o 2/3 představuje okolnost neutrální. Jako nesprávné označil rovněž závěry krajského soudu ve vztahu k jeho námitce nezohlednění polehčující okolností, a to formy zavinění a absence následků přestupku. Zatímco správní orgán prvního stupně posoudil formu zavinění jako polehčující okolnost, žalovaný konstatoval, že o polehčující okolnost nejde a krajský soud tento jeho závěr aproboval s odůvodněním, že za situace, kdy nelze činit jakékoli konkrétnější závěry o formě zavinění, nelze z povahy věci jedinou prokazatelně zjištěnou formu zavinění považovat za polehčující okolnost. Tím krajský soud zpochybnil závěr správního orgánu o formě zavinění. Buď stěžovatel spáchal přestupek ve formě nevědomé nedbalosti, a pak měl tuto skutečnost krajský soud respektovat a měla být zohledněna jako polehčující okolnost, nebo nebylo zjištěno zavinění dostatečně a pak měl krajský soud vyhovět jeho žalobě. K tomu odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č.j. 6 As 303/2016-37. Jako nesprávný považuje stěžovatel rovněž závěr krajského soudu, podle nějž absence následků přestupku sama o sobě nemá na posouzení závažnosti jednání stěžovatele přímo vliv, neboť nesnižuje společenskou nebezpečnost jednání. Dle stěžovatele je zásadní rozdíl mezi tím, zda přestupek má za následek škodu, či pouhé - teoretické - ohrožení. Povinnost přihlédnout k tomu, zda měl přestupek nějaký následek, vyplývá i z § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

[3] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, týkající se jím namítané vady výroku, spočívající v absenci tvrzení o míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Závěr krajského soudu, že tato vada „neměla vliv“ na zákonnost rozhodnutí, je nesprávný, neboť pro zrušení rozhodnutí postačuje, pokud vada „mohla mít“ vliv na zákonnost rozhodnutí. Uvedení okolnosti, o kolik kilometrů za hodinu byla rychlost překročena, je potřebné pro úsudek o naplnění skutkové podstaty. Pochybení nelze bagatelizovat tvrzením, že jde o banální matematickou operaci. Na uvedené nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalovaný již tento údaj do svého rozhodnutí pojal, neboť

pokračování

prvostupňové rozhodnutí nezměnil. Znak skutkové podstaty musí být ve výroku výslovně uveden. V tomto ohledu odkázal stěžovatel na nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. IV. ÚS 520/14.

[4] V další námitce stěžovatel uvedl, že ve výroku není dostatečně specifikován předcházející přestupek. Uvedením toliko data spáchání přestupku, bez uvedení, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jednání, nevylučuje možnost záměny přestupkového jednání. Je nutné vědět, které rozhodnutí je pro věc relevantní, a to pro případ jeho případného následného zrušení. Tento závěr vyplývá i z rozhodnutí, které citovaly ve správním řízení jak stěžovatel, tak krajský soud. Krajský soud však učinil z tohoto rozhodnutí nesprávný závěr, že pro posouzení opakovanosti jednání je rozhodný právě okamžik spáchání přestupku. Závěrem navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný uvedl, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný zcela zřejmým a srozumitelným způsobem popsal jednotlivá kritéria, která správní orgány při stanovení sankce užily. Upozornil na skutečnost, že správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení lze odstranit v řízení odvolacím. Setrval na svých závěrech ohledně hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností. Žalovaný dále odmítl námitku stěžovatele týkající se vady výroku. Znění výrokové části je zcela dostačujícím a je z něj zřejmé překročení nejvyšší povolené rychlosti vozidlem řízeným stěžovatelem o nejméně 42 km/h, čímž byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nadto žalovaný v souvislosti s námitkou stěžovatele do výrokové části rozhodnutí doplnil text o část, uvádějící překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec nejméně o 42 km/h. Upozornil na skutečnost, že správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení lze odstranit v řízení odvolacím. Jako nedůvodnou shledal žalovaný rovněž námitku nedostatečné specifikace přestupku dříve spáchaného žalobcem. Správní orgán prvního stupně vycházel z výpisu z evidenční karty řidiče, podle nějž se stěžovatel dopustil shodného přestupku dne 26. 2. 2015. Zásadní pro stanovení sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel je datum spáchání shodného přestupku, kterého se pachatel dopustil v období po sobě jdoucích 12 kalendářních měsíců. Vzhledem k tomu, že v daný den spáchal žalovaný pouze tento přestupek, nemůže dojít k záměně přestupkového jednání. Opakovanost v době rozhodování vyplývala z evidenční karty řidiče a stěžovatel tuto skutečnost v řízení žádným způsobem nezpochybnil. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž takové neshledal.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Výše sankce

[9] Podle stěžovatele krajský soud především nesprávně posoudil otázku, zda byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání při určení výše pokuty, a to jednak ve vztahu k hodnocení míry překročení nejvyšší povolené rychlosti, jednak při zohlednění předchozího odsouzení jako přitěžující okolnosti.

[10] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

[11] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. Dle bodu 3 výše uvedeného ustanovení se přestupku dopustí také tehdy, pokud překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Překročení nejvyšší povolené rychlosti o 30 až 49 km/h je tedy znakem skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Následné hodnocení míry překročení rychlosti při určení sankce v rámci rozpětí daného pro konkrétní skutkovou podstatu nepředstavuje porušení zásady dvojího přičítání, neboť dochází pouze k hodnocení míry porušení chráněného zájmu, přičemž je třeba souhlasit s tím, že hodnota 42 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 30 - 49 km/h. Míra porušení chráněného zájmu je tak vyšší a k této okolnosti je třeba přihlížet jako k okolnosti přitěžující. Judikatura, na kterou se stěžovatel v rámci své námítky odvolával (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, a ze dne 6. října 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52) není na tuto věc aplikovatelná; v citovaných případech totiž správní orgány označily jako přitěžující okolnost spáchání přestupku v obci, tedy skutečnost, která je součástí skutkové podstaty. Tato kasační námitka stěžovatele není důvodná.

[12] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i další námitku dvojího přičítání, spočívající v zahrnutí opakovanosti jednání mezi přitěžující okolnosti. Z obsahu odůvodnění správního orgánu prvního stupně ani žalovaného takový postup nevyplývá.

pokračování

V rámci určení konkrétní výše sankce postupovaly správní orgány v souladu s ustanovením § 12 zákona o přestupcích, podle nějž *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*

[13] Správní orgán prvního stupně při stanovení výše obou sankcí ve vztahu k osobě stěžovatele mimo jiné hodnotil, že má v letech 2007 až 2015 v evidenční kartě řidiče 14 záznamů, z toho 7 za přestupky překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Poslední tři přestupky, které spáchal stěžovatel v letech 2013 až 2015, zohlednil při stanovení výše pokuty. K tomuto uvedl, že mezi těmito přestupky jsou dva za překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž posledním z nich je přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil dne 26. 2. 2015 tím, že překročil nejvyšší rychlost mimo obec o minimálně 39 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Správní orgán prvního stupně poté konstatoval, že uložení „sankce zřejmě nevedlo k žádané nápravě obviněného a v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců se stejného přestupku dopustil opakovaně, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 47 km/h, po odečtení možné odchylky měřicího zařízení v jeho prospěch, minimálně o 42 km/h. Jedná se o rychlost, která již téměř hraničí s přísněji postižitelným přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Tyto uvedené skutečnosti považuje správní orgán za přítěžující.“ Na základě výše uvedených úvah uložil správní orgán prvního stupně pokutu při samé horní hranici sazby, obligatorní trest zákazu činnosti naopak uložil ve spodní polovině, a to i s ohledem na uložení pokuty na samé horní hranici sazby.

[14] Žalovaná v odůvodnění uvedla, že správní orgán prvního stupně „jako k přítěžující okolnosti přihlédl k posledním třem spáchaným přestupkům, když dva z těchto přestupků spočívali v porušení nejvyšší povolené rychlosti. Dále pak správní orgán vycházel z předchozí sankce, kdy je zřejmé, že uložená výše sankce neměla žádný preventivní účel, když se odvolatel dále dopouští přestupkového jednání.“ K výše uvedené námitce pak žalovaný uvedl, že „správní orgán tak nemohl porušit zásadu dvojího přičítání, když přihlédl k předchozí pokutě za spáchaný přestupek odvolatele při stanovení sankce pokuty za aktuálně řešený přestupek, protože při uložení sankce zákazu činnosti nepřiblížil správní orgán prvního stupně k dříve uložené sankci, ale vycházel z opakovanosti přestupku v daném časovém období, se kterou je daná sankce zákazu činnosti vázána“.

[15] Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nehodnotili k tíži stěžovatele spáchání předchozího přestupku dne 26. 2. 2015 při určení konkrétní výše sankce, ale že v rámci své úvahy jako jedno z kritérií hodnotili povahu a výši předchozí sankce s tím, že došli k závěru, že ani uložení pokuty ve výši 4 000 Kč za shodný přestupek nemělo výchovný a preventivní efekt a že tedy ani takto vysoká sankce nevedla stěžovatele k dodržování povolené rychlosti. Proto zcela logicky při volbě sankce za nový skutek svou povahou stejný jako předchozí uložil správní orgán prvního stupně pokutu vyšší, a toto současně promítl do výše trestu zákazu činnosti, který uložil při spodní hranici. Touto úvahou tedy nedošlo k porušení zákazu dvojího přičítání.

[16] Krajský soud sice ve svém odůvodnění napadeného rozhodnutí pod bodem [43] uvedl, že bylo „zejména přihlédnuto k předcházejícímu přestupku spočívajícímu v překročení rychlosti v obci, za který byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, jež dle správních orgánů zcela zjevně nesplnila svůj výchovný účel,“ a dále že „správní orgán I. stupně uvedl, že právě tyto skutečnosti hodnotil k tíži žalobce“, nicméně tento závěr krajského soudu je nepřesný a z odůvodnění správních orgánů obou stupňů nevyplývá. Tato nepřesnost však neměla vliv na správnost závěrů krajského soudu, neboť krajský soud považoval názor správních orgánů o vhodnosti uložení vyšší sankce za přezkoumatelný a s jeho hodnocením, že „jestliže sankce 4 000 Kč nevedla svým účinkem žalobce k dodržování povolené rychlosti, nejednalo se o sankci, která by naplnila svůj výchovný účel“, se ztotožnil.

[17] Nedůvodné jsou rovněž námitky nezohlednění polehčujících okolností, a to zavinění a absence následků přestupku. Otázkou hodnocení absence následků přestupku v silničním provozu jako polehčující okolnosti se již Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 10. 2019, č.j. 9 As 145/2018-32, v němž rozlišoval mezi přestupky, kde odpovědnost nastupuje až v případě vzniku poruchového následku (majetkové škody, újmy na zdraví apod. - poruchové přestupky) a přestupky, kde odpovědnost nastupuje již v případě hrozby vzniku takového následku (ohrožovací přestupky). Dále konstatoval, že „[s]kutkové podstaty přestupků v oblasti silničního provozu jsou konstruovány ve značné míře právě jako ohrožovací. Je tomu tak proto, že chráněným zájmem je zde bezpečnost a plynulost silničního provozu. Charakteristikou tohoto provozu je hustota, intenzita, pohyb značného množství osob a věcí. Povaha provozu předpokládá vysokou míru sebekázně každého účastníka, dobrovolné a uvědomělé dodržování jeho pravidel, protože možnosti regulace, včetně zásahů proti porušování, jsou omezené. Riziko vzniku škod na životech, zdraví a na majetku je přitom trvale přítomné. Důležitou funkcí sankčních oblastí práva je preventivní působení na adresáty uložených povinností, ať již v rovině příkazů nebo zákazů. Jestliže k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího přestupku postačí právě hrozba následků, je přestupek dokonán jednáním, které ohrožuje bezpečnost silničního provozu, aniž by bylo požadováno, aby došlo k poruchovému následku, tedy typicky k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku. To, že k takovému následku nedošlo, nelze proto v rámci ukládání správní sankce u ohrožovacích deliktů zohlednit ve prospěch pachatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018 – 32). Závěr krajského soudu o tom, že absence škody na životě, zdraví a majetku „sama o sobě nemá na posouzení závažnosti jednání žalobce přímý vliv (jak žalovaný uvedl, nesnižuje společenskou nebezpečnost jednání žalobce),“ je správný.

[18] Správní orgány se rovněž řádně zabývaly formou zavinění, přičemž shodně dospěly k závěru, že se stěžovatel jednání dopustil ve formě nevědomé nedbalosti. Tento závěr pak převzal i krajský soud. Z jeho odůvodnění nevyplývá, že by závěry správních orgánů o formě zavinění zpochybňoval, jak tvrdí stěžovatel. Oba správní orgány se pak formou zavinění zabývaly rovněž dle ustanovení § 12 zákona o přestupcích při určení výše sankce. Zatímco správní orgán prvního stupně formu zavinění hodnotil jako polehčující okolnost, žalovaný tento jeho názor korigoval tak, že v daném případě nelze hodnotit formu zavinění ani jako polehčující ani jako přitěžující okolnost. Své závěry v rozhodnutí řádně a srozumitelně vysvětlil. Krajský soud jeho závěry aproboval, když z jeho odůvodnění vyplývá, že s ohledem na okolnosti případu, tedy skutečnost, že se stěžovatel nevyjádřil k povaze svého jednání, pohnutkám, apod., nevedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné

pokračování

činit jakékoli hlubší úvahy o formě zavinění, než které plynou z prostého faktu, že žalobce byl při překročení nejvyšší povolené rychlosti „přistižen“, dospěl k závěru, že nelze jedinou prokazatelně zjištěnou formu zavinění považovat za polehčující okolnost. Nejvyšší správní soud se se závěry žalovaného i krajského soudu ztotožňuje, neboť s ohledem na povahu přestupku a konkrétní okolnosti případu nemusí být nejnížší forma zavinění shledána automaticky jako okolnost polehčující.

III.B Výrok

[19] Stěžovatel namítá, že ve výroku není uvedeno, o kolik kilometrů za hodinu byla nejvyšší dovolená rychlost překročena. Tento údaj je přitom rozhodující pro subsumpci jednání pod skutkovou podstatu. Jde o vadu výroku rozhodnutí, kterou krajský soud nesprávně posoudil.

[20] Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[21] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č.j. 9 As 68/2012, *[p]opis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli a zde se vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným, což má velký dosah např. při posuzování věci rozhodnuté (rei iudicatae). Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možnosti přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.*

[22] Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že se stěžovatel přestupku dopustil z nedbalosti tím, že dne 28. 1. 2016 v 10.17 hodin řídil motorové vozidlo tov. značky Škoda Octavia, reg. značky X po pozemní komunikaci I. třídy č. 03 v katastru obce Chotýčany, ve směru od obce Č. Budějovice na obec Tábor, rychlostí 137 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, (po odečtení nejvyšší přípustné odchylky měřicího zařízení min. 132 km/h), tedy rychlostí, překračující nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvl. právním předpisem o 30 km/h a více mimo obec (viz záznam silničního radarového rychloměru RAMER AD9C hlídky Policie ČR) – tedy svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a) , b) a § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se podle výpisu z evidenční karty řidiče dopustil již dne 26. 2. 2015, tedy jej spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přes absenci údaje o tom, že stěžovatel překročil nejvyšší povolenou rychlost o 42 km/h, takto formulovaný výrok správního orgánu prvního stupně obстоjí, neboť výše překročení rychlosti je z výroku zcela zjevná, skutkové okolnosti jsou popsány natolik jednoznačně, že je jednání stěžovatele vymezeno nezaměnitelným způsobem, lze jej od jiných jednání odlišit a skutkový děj subsumovat pod jednotlivé znaky přestupku uvedeného v zákoně. Stěžovatelem citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2014, sp. zn. IV. ÚS 520/14 není přílehnávný, neboť dopadá na skutkově jinou situaci. Byť tedy údaj o výši překročení rychlosti není ve tvaru, jenž by byl očekávnatelný, s ohledem na naplnění kritéria určítosti a dostatečné specifikace není na místě hodnotit výrok jako vadný. Nadto následně žalovaný k námitkám stěžovatele údaj o výši překročení rychlosti doplnil, čímž provedl další zpřesnění výroku. Ani tato námitka tak nebyla shledána důvodnou.

III.C Specifikace dříve spáchaného přestupku

[24] Namítá-li stěžovatel, že ve výroku nebyl dostatečně specifikován předcházející přestupek, nelze ani tuto námitku uznat důvodnou.

[25] Dle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu, zákaz činnosti se uloží na dobu *od jednoho měsíce do šesti měsíců, tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát*. Stěžovatel se dopustil svým jednáním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za nějž mu jako sankci lze uložit pokutu v rozmezí 2 500 až 5 000 Kč. Trest zákazu činnosti mu pak lze uložit za podmínky, že před spácháním výše uvedeného přestupku spáchal minimálně ještě jeden přestupek, jednalo se o některý z přestupků vyjmenovaných v ustanovení § 125c odst. 6 písm. c) bod 1, a tohoto přestupku se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců předcházejících nově spáchanému skutku. Toto jsou skutečnosti rozhodné pro uložení trestu zákazu činnosti a tyto by měly být také z výroku správního orgánu seznatelné. Závěry uvedené v bodě [22] tohoto odůvodnění jsou plně aplikovatelné i zde. Předchozí přestupek by tak měl být v rozhodnutí specifikován tak, aby nedošlo k jeho záměně s jiným přestupkem, který stěžovatel spáchal.

[26] Správní orgán prvního stupně uvedl, že *„tohoto přestupku se (stěžovatel) podle výpisu z evidenční karty řidiče dopustil již dne 26. 2. 2015.“* Specifikace předchozího přestupku je ve výroku tedy zcela dostatečná, neboť jsou zde uvedeny veškeré zákonné znaky. Datum spáchání přestupku je rozhodné pro posouzení, zda byl přestupek spáchán v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců předcházejících nově posuzovanému skutku, současně spolu s údajem o tom, o jaký přestupek se jednalo (shodný jako nově posuzovaný skutek – tj. přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu), umožňuje jeho identifikaci. Z odůvodnění žalovaného je dále zřejmé, že v daný den stěžovatel žádný jiný přestupek nespáchal. Správní orgán prvního stupně nadto v odůvodnění ještě blíže předchozí přestupek popsal údajem o výši překročení rychlosti a o výši uložené sankce.

[27] Polemika stěžovatele o nemožnosti posoudit relevanci zrušení předchozího rozhodnutí o přestupku pro zrušení rozhodnutí o novém skutku stěžovatele, je

pokračování

nepřípadná. Krajský soud se zcela správně s touto otázkou vypořádal. Předcházející přestupek je dostatečně a nezaměnitelně identifikován bez ohledu na neuvedení konkrétního čísla jednacího rozhodnutí, jímž byl stěžovatel spácháním přestupku uznán vinným.

[28] Rovněž se nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že Nejvyšší správní soud k otázce specifikace předchozího přestupku konstatoval v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č.j. 2 As 261/2015-41, že „*musí být zřejmé „ze kterého rozhodnutí“ vyplývá opakovanost jeho jednání*“. Nejvyšší správní soud takový kategorický závěr v uvedeném rozhodnutí neučinil. V bodě [29] uvedeného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, zda je dostatečná specifikace předchozího přestupku uvedením rozhodnutí, ze kterého vyplývá opakovanost jednání, bez uvedení právní moci tohoto rozhodnutí. V tomto kontextu pak uvedl, že „*je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání*“. Právě v tomto kontextu je tedy třeba jeho závěry chápat. Obecně k otázce specifikace předchozího přestupku v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu přestupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, tak je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky*.“ Dále uvedl, že „*určující je časový údaj o dni, kdy byl předchozí přestupek spáchán*“. Tyto podmínky byly v daném případě, jak uvedeno výše, naplněny. Pokud pak ve výše citovaném rozhodnutí, jak namítá stěžovatel, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[d]alší rekapitulace konkrétních aspektů předchozího rozhodnutí o přestupku může být součástí odůvodnění následného rozhodnutí*“, nezakládá to povinnost správního orgánu tyto okolnosti v každém jednotlivém případě uvést a jejich absence v odůvodnění rozhodnutí nemá vliv na jeho zákonnost a přezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud tak shledal závěry krajského soudu za správné a přesvědčivě odůvodněné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[30] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný netvrdil, že by mu nad rámec jeho běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že náhradu nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2020

Ondřej Mrákota

předseda senátu